



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
t.č. v X

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. KRPA-126739-24/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 19. 7. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2023, č.j. KRPA-126739-10/ČJ-2023-000022-ZZC, o 90 dnů.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že prodloužení délky zajištění bylo stanoveno nepřiměřeně bez řádného odůvodnění, toto odůvodnění je neadekvátní jeho povaze, je generalizované a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Poukázal na to, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jinak zajištění přestává být oprávněné, správní orgán musí důkladně posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, takové skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu.
3. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní povinnosti vyplývající ze zvláštního opatření a zmaří výkon správního vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá zřetelně, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení víz pro policejní eskortu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během prodloužené délky zajištění. Žalovaný operuje pouze s hrubými odhady časového horizontu realizace správního vyhoštění, konkrétní zdůvodnění doby 90 dnů však je neurčité, tato doba se váže na komplikovanou spolupráci s X velvyslanectvím, které i podle žalovaného spolupracuje velice laxe a nedodržuje lhůty pro jednotlivé úkony realizace návratu do země. Připomněl, že neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu se promítá do reálnosti předpokladu realizace vyhoštění, v případě žalobce reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje, žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) ze dne 3. 7. 2023, podle nějž ČR podnikla nezbytné úkony pro ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, zároveň z něj ale vyplývá, že X strana doposud na příslušnou žádost neodpověděla, spolupracuje laxe a v dřívější věci žalobce trvalo ověření jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu 118 dní od zaslání žádosti, lhůta tak byla překročena o 2 měsíce; tyto skutečnosti nekorespondují s rámcovými časovými odhady jednotlivých úkonů (které bude dle sdělení ŘSCP třeba provést), ale naopak nasvědčují tomu, že v prodloužené délce zajištění k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu pravděpodobně nedojde. Odůvodnění prodloužené délky zajištění je proto nedostačující, zakládající se pouze na domněnkách žalovaného, a tudíž nepřezkoumatelné.
4. Dle žalobce mělo být v jeho případě užito některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, možnosti uložení takové alternativy však žalovaný posoudil nedostatečně, nemožnost uložení zvláštních opatření opakovaně zdůvodňoval domněnkou, že žalobce bude mařit správní vyhoštění, protože nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Podotkl, že nevycestování ve lhůtě platnosti výjezdního příkazu ze dne 20. 2. 2023, tj. do 3. 4. 2023, bylo zapříčiněno absolutní pasivitou X zastupitelských orgánů, kdy tyto žalobci bezdůvodně odmítaly vystavit náhradní cestovní doklad, a to i přesto, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

od samého počátku vyvíjel veškeré úsilí, aby mu náhradní cestovní doklad byl vystaven, pravidelně kontaktoval X ambasádu i konzulát, svou situaci řešil i s orgány v X prostřednictvím svého otce, s nimi je i nadále v kontaktu a stále usiluje o to, aby mu byl co nejdříve vydán tzv. bílý pas. Do dnešního dne však k vydání náhradního cestovního dokladu nedošlo, nikoli však vinou žalobce, ale X zastupitelských orgánů. O tomto svědčí i obsah sdělení ŘSCP ze dne 3. 7. 2023 a skutečnost, že žalobce již před 3 měsíci požádal o dobrovolný návrat, který ale dodnes nebyl realizován. Byl přesvědčen, že použití některého z tzv. zvláštních opatření je v jeho případě dostatečné a mnohem více přiměřené než zajištění; žalobce již v minulosti řádně plnil povinnost vyplývající ze zvláštního opatření, a to povinnost se pravidelně a osobně hlásit policii každý pátek v 11:00 hodin, a jestliže již jednou řádně dostal svým povinností ze zvláštního opatření, není důvod pochybovat, že by jej znovu neplnil. Tuto skutečnost žalovaný vůbec nevzal v potaz, nezdůvodnil, proč k této skutečnosti nepřihlédl, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

5. Žalobce dále uvedl, že nikdy netvrdil, že je nemajetný, naopak má dostatek finančních prostředků, aby si mohl zajistit letenky zpět do X, uhradit výdaje za jeho zajištění a případně složit peněžitou záruku. Aktuálně disponuje částkou ve výši 10 000 EUR, není tak pravdou, že by nemohl složit peněžitou záruku či si zajistit bydlení za úplatu.
6. Namítal, že odůvodnění prodloužené délky zajištění je šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
7. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k žalobě uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byly naplněny, prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace správního vyhoštění nezbytné, v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou konkrétně a jasně popsány skutečnosti, které k jeho vydání vedly, žalovaný činil veškeré kroky směřující k realizaci správního vyhoštění.
9. K žalobním námitkám uvedl, že žalobci bylo dne 20. 2. 2023 (právní moc 3. 3. 2023) vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPA-64067-15/ČJ-2023-000022-SV, kterým mu byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 4 roky, dne 20. 2. 2023 mu byl vydán výjezdní příkaz č. X s délkou platnosti do 2. 4. 2023, rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelné dne 3. 4. 2023, žalobce z území nevycestoval a zdržoval se na území v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil.
10. Ke stanovené délce prodloužení zajištění odkázal na sdělení ŘSCP, č. j. CPR-14120-5/ČJ-2023-930311-T259, kde byly popsány učiněné kroky ke zjištění totožnosti žalobce, komunikace s orgány X, a případný další postup. Dle žalovaného existuje reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude moci být správní vyhoštění žalobce realizováno, doba ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

se prodlužuje kvůli laxní spolupráci se zastupitelským úřadem, obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů, proto žalovaný považoval dobu zajištění v délce 90 dní za přiměřenou; při stanovení délky prodloužení zajištění přihlédl též k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů.

11. Argumentaci žalobce, že z území ČR nevycestoval, neboť mu nebyl vydán náhradní cestovní doklad, nepovažoval za relevantní. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení, č. j. KRPA-126739-98/ČJ-2023-000022, uvedl, že se před 8 měsíci dostavil na zastupitelský úřad X, ale doklad neobdržel. Od té doby tam nebyl a dál situaci neřešil. Pokud žalobce chtěl svůj nelegální pobyt řešit, měl kontaktovat správní orgán a dohodnout si další postup, to však neučinil a dále setrval na území v rozporu se zákonem.
12. K možnosti uložení tzv. zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde popsal, proč k jejich uložení nepřistoupil. Uvedl, že pobytová historie žalobce dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí správního orgánu. Dle žalovaného je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a z hlediska prokázaného a doloženého jednání žalobce nedostačující. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, a dále uvedl, že na možnost složení finančních prostředků byl žalobce dotázán při podání vysvětlení, kdy do protokolu ze dne 10. 4. 2023, č. j. KRPA-126739-98/ČJ-2023-000022, uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky.
13. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečným způsobem odůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti uložení mírnějších opatření, a že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a důkazy, které ho k vydání napadeného rozhodnutí opravňují. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se vypořádal se skutečností, zda byly naplněny podmínky zajištění žalobce na 90 dnů, či zda neexistují překážky ve vycestování žalobce, které by způsobovaly nemožnost realizace správního vyhoštění. Nelze tak uvést, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či nepřiměřené. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 4. 2023 prováděla hlídka Policie České republiky pobytovou kontrolu na specifikované adrese v Praze, přičemž před domem se nacházel cizinec, který na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, na základě sdělených informací cizincem byl hlídkou ztotožněn jako žalobce, bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO) a Schengenském informačním systému (SIS II) jako nežádoucí cizinec, a že mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 2. 4. 2023, který žalobce předložil v poničeném stavu. Jiné povolení k pobytu žalobce nepředložil. Následně byl žalobce zajištěn.
15. Součástí správního spisu je výpis z Evidence nežádoucích osob, dle kterého má žalobce platný zápis od 11. 10. 2022 do 3. 4. 2027, dále výpis ze Schengenského informačního systému, dle kterého má žalobce platný zápis od 11. 11. 2022 do 12. 11. 2024, a výjezdní příkaz ze dne 20. 2. 2023, č. X, s dobou platnosti do 2. 4. 2023.
16. Dne 20. 2. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPA-64067-15/ČJ-2023-000022-SV, jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 a 9 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 4 roky. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 18. 2. 2023 kontrolován policií na specifikované adrese v Praze, přičemž nepředložil žádný cestovní doklad, vízum nebo povolení, které by ho opravňovalo k pobytu na území, lustrací bylo zjištěno, že má platný záznam v evidencích SIS II a ENO; bylo zjištěno, že žalobce prokazatelně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu nejméně dne 18. 2. 2023, kdy byl kontrolován policií, že není držitelem jakéhokoli platného oprávnění k pobytu na území ČR, ač k tomu není oprávněn, a že rozhodnutím ze dne 21. 9. 2022, č. j. KRPA-211913-18/ČJ-2022-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 2 roky a byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí (tj. do 10. 11. 2022), ale žalobce ve stanovené době nevycestoval a pobýval na území ČR až do dne jeho zajištění, od 11. 11. 2022 tak žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, čímž opakovaně porušoval právní předpis a dopouštěl se maření výkonu správního rozhodnutí. V rámci správního řízení se žalobce k vědomému protiprávnímu jednání doznal, do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že během svého pobytu v ČR nenavázal žádné pevnější vazby, v X má své rodiče a vlastní tam byt, do X se chtěl sám dobrovolně vrátit, překážkou ve vycestování byla absence cestovního dokladu, o který žádal, ale zatím mu nebyl vydán, dalším důvodem, proč setrvává na území ČR byla skutečnost, že mu byl v X vydán povolávací rozkaz, ale žalobce svou brannou povinnost plnit nechtěl. Bylo konstatováno, že žalobce není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý, i přes délku pobytu na území ČR nedošlo k vytvoření žádných intenzivních vazeb; z podkladů vedeného řízení bylo zřejmé, že si je žalobce schopen zajistit finanční prostředky na cestu do domovského státu. Rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 20. 2. 2023 byla žalobci rovněž uložena povinnost dle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to pravidelně se hlásit Policii ČR (žalovanému) v pátek v 11:00 hodin.

17. Dne 10. 4. 2023 žalobce podal žádost o zjištění totožnosti.
18. Do protokolu o podání vysvětlení dne 10. 4. 2023, č. j. KRPA-126739-9/ČJ-2023-000022-ZZC, žalobce uvedl, že bydlí v P., ale přesnou adresu si nepamatuje, bydlí v pronájmu s dalšími ubytovanými cizinci z Moldavska, které nezná, do ČR přicestoval v roce 2018 z X na zaměstnaneckou kartu, od té doby je v ČR nepřetržitě, je si vědom toho, že pobývá na území Schengenského prostoru bez platného povolení k pobytu a že mu bylo dne 20. 2. 2023 vydáno rozhodnutí, č. j. KRPA-64067-15/ČJ-2023-000022-SV, o správním vyhoštění v délce 4 let, že nabylo právní moci dne 3. 4. 2023 a že se nachází v ENO s platností do 3. 4. 2027, rozhodnutí si převzal, k tomu uvedl, že součástí rozhodnutí bylo zvláštní opatření, kdy se žalobce každý pátek dostavoval na policii. Uvedl, že z ČR nevycestoval proto, že neměl platný cestovní doklad, před 8 měsíci byl na zastupitelském úřadě X v Praze, stále čeká na vyřízení nového cestovního dokladu, neměl žádný doklad, kterým by to prokázal, žádný dokument od ZÚ nedostal, od té doby tam nebyl, neřešil to, nemůže se připojit do fronty na internetových stránkách ZÚ X, cestovní doklad ztratil v roce 2020, nahlásil to na policii. V současnosti není vedeno žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území, v ČR nikoho nemá, celá rodina žalobce žije v X, má tam rodiče a babičku, sourozence nemá, je svobodný, bezdětný, v ČR nemá žádný majetek, peníze si získává z občasných brigád, jeho zdravotní stav je dobrý, zdravotní pojištění sjednáno nemá, neuvedl důvod, který by mu bránil ve vycestování. K možnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky, nemá adresu pobytu na území ČR, adresu pobytu nikde nehlásil, bydlí v P. v pronajatém bytě, ale přesnou adresu nezná, nemá tak adresu pobytu v ČR, nedisponuje finančními prostředky k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR a návratu do země původu. V ČR nebo v EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo nepřiměřené, v ČR nemá ani jiné vazby či závazky, v X vlastní byt, v němž může bydlet, v případě návratu do X žalobci hrozí odvedení do války, před rokem mu přišla výzva k odvodu na adresu jeho rodičů, nechce plnit svou brannou povinnost, o jiném nebezpečí, které by mu v X hrozilo, neví; vycestuje dobrovolně.

19. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2023, č. j. KRPA-126739-10/ČJ-2023-000022-ZZC (dále též jako „rozhodnutí o zajištění“), byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění, jelikož nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Lhůtu 90 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, včetně doby nutné pro zjištění totožnosti žalobce, vydání náhradního cestovního dokladu a k zabezpečení přepravních dokladů, popsal úkony, které je třeba provést.
20. Dle Sdělení ŘSCP ze dne 3. 7. 2023, č. j. CPR-14120-5/ČJ-2023-930311-T259, byly ze strany ŘSCP provedeny všechny kroky ke zjištění totožnosti žalobce, příslušnému orgánu X byla dne 24. 4. 2023 zaslána žádost o readmisi dle čl. 2 Dohody mezi Evropským společenstvím a X o předávání a zpětném přebírání osob (dále jen „Dohoda“), deklarace žalobce k jeho totožnosti, fotokopie cestovního pasu, kterou měl uloženou ve svém mobilním telefonu, a žádost o dobrovolný návrat do X. Žádost o readmisi byla příslušnému orgánu X (dále též „X“) doručena dne 22. 5. 2023, od tohoto dne běží 25 denní lhůta pro odpověď dle čl. 11 odst. 2 Dohody, kterou lze prodloužit na 60 dnů, dne 20. 7. 2023 uplyne lhůta 60 dní pro odpověď na žádost o readmisi, po uplynutí lhůty bude učiněn dotaz na stav readmisního řízení na příslušný orgán X, ŘSCP obdrží písemnou odpověď na žádost o readmisi zhruba za 45 dní od odeslání z X. Pokud dojde ze strany příslušného orgánu X k ověření totožnosti žalobce, bude požádáno o vystavení náhradního cestovního dokladu a v co nejkratším možném termínu bude připraveno předání žalobce do X dle čl. 6 odst. 4 prováděcího protokolu k Dohodě, hlavní orgán žádajícího státu oznámí nejpozději 10 pracovních dnů před plánovaným předáním datum, čas, hraniční přechod a další podrobnosti způsobu předání. Žalobce požádal o dobrovolný návrat, v takovém případě bude letenka zajištěna prostřednictvím Oddělení dobrovolných návratů Ministerstva vnitra ČR. Dále byl popsán předchozí případ žádosti o readmisi státního příslušníka X, která byla podána v roce 2021, X strana zde prodloužila lhůtu pro odpověď, když základní lhůta dle Dohody činí 25 dnů, prodloužená lhůta může činit 60 dnů, přičemž X strana odpověděla na žádost o readmisi po 118 dnech ode dne potvrzeného převzetí žádosti z jejich strany, v odpovědi bylo sděleno, že se jedná o státního příslušníka X a tato osoba může být předána na území X v rámci readmise; v tomto případě byla maximální lhůta 60 dnů pro odpověď překročena o 58 dnů. Bylo konstatováno, že X strana spolupracuje v rámci readmisního řízení laxe, veškeré úkony směřující k ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu se neúměrně protahují, vzhledem k těmto skutečnostem nebude možné zajistit náhradní cestovní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

doklad a provést realizaci jeho správního vyhoštění ve lhůtě pro zajištění do 8. 7. 2023, je však reálný předpoklad realizace předání žalobce v době prodloužení doby zajištění.

21. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 7. 2023 žalovaný shrnul průběh kontroly a zajištění žalobce dne 10. 4. 2023, poukázal na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 2. 2023, č. j. KRPA-64067-15/ČJ-2023-000022-SV vykonatelné dne 3. 4. 2023 a výjezdní příkaz, konstatoval, že žalobce výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, připomněl též, že se v případě žalobce nejedná o první porušení zákonů v ČR, neboť mu bylo dne 21. 9. 2022 rozhodnutím, č.j. KRPA-211913-18/ČJ-2022-000022-SV, uloženo správní vyhoštění v délce 2 roky, ale místo toho, aby žalobce vycestoval, dostával se opakovaně do neoprávněného pobytu, a ačkoliv plnil zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 2. 2023, tedy že se osobně dostavoval ke správnímu orgánu každý pátek v 11:00 hodin, z území v době stanovené výjezdním příkazem nevystoupal a ani nekomunikoval se ZÚ X za účelem vydání náhradního cestovního dokladu. Vyjádřil se k tomu, proč považoval za lživé, neopodstatněné a účelové tvrzení žalobce o jeho komunikaci se ZÚ X za účelem vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž uzavřel, že žalobce po celou dobu svého pobytu neměl snahu o vyřízení si náhradního cestovního dokladu. Žalobce dostal opakovaně možnost dobrovolně vycestovat z ČR, ale nikdy tak neučinil a dále svůj neoprávněný pobyt prodlužoval, přitom žalobce vypověděl, že ví o tom, že v ČR pobývá neoprávněně; tímto jednáním se dle žalovaného žalobce pohyboval svévolně neoprávněně na území ČR v době, kdy byl zařazen do ENO, a pokud žalobce neplní uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti i nadále mu správním orgánem uložené. Žalobcovo předešlé jednání demonstruje, co si myslí o právním pořádku ČR, evidentně se snaží na území setrvat co nejdéle, je zde důvodná obava, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevystoupí v době rozhodnutím stanovené. Poukázal na Sdělení ŘSCP ze dne 3. 7. 2023 č.j. CPR-14120-5/ČJ-2023-930311-T259, ze kterého obsáhle citoval, z toho dovodil, že kroky k ověření totožnosti žalobce i vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty, zabýval se reálným předpokladem výkonu správního vyhoštění. Podrobně odůvodnil, proč nebylo přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se důvody, pro které přistoupil k prodloužení zajištění o 90 dnů a popsal kroky, které následně budou muset být učiněny k realizaci správního vyhoštění, dobu 90 dní tak považoval za přiměřenou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

(§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
25. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
26. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
27. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
28. Soud se neztotožnil s námitkami, dle kterých žalovaný dostatečně neodůvodnil prodloužení doby zajištění o 90 dnů, nezabýval se dostatečně realizovatelností výkonu správního vyhoštění, ani s námitkou, že v případě žalobce reálný předpoklad uskutečnitelnosti vyhoštění absentuje.
29. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyplývá, že správní orgán (žalovaný) je povinen při rozhodování o prodloužení zajištění „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly*“ (rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39). Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28). Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu „*potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

30. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění není výslovně zakotvena v zákoně o pobytu cizinců, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Z toho též vyplývá, že správní orgán musí v rozhodnutí o prodloužení zajištění uvést, z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat, a dále též přihlídnout ke skutečnostem, které vyšly najevo v průběhu činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout.
31. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Tyto závěry se vztahují také na řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 - 43, či rozsudek ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016 - 24).
32. V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 - 40, pak NSS uvedl, že *„lhůty pro zajištění stanoví směrnice 2008/115 v čl. 15 jako maximální a samozřejmě je žádoucí, aby byly co nejkratší, zároveň však musí být vzhledem ke svému účelu i reálné. To ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k jejich úplnému vyčerpání. Zákonost takového vyčerpání bude dána tehdy, jak uvedl Soudní dvůr ve věci Kadzoev, pokud budou „s náležitou pečlivostí“ činěny úkony směřující k vyhoštění a dokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění“ (bod 64).*
33. V daném případě žalobce z důvodů na jeho straně nedisponoval cestovním dokladem (který ztratil) ani jiným dokladem totožnosti, jeho totožnost bylo nezbytné ověřit, v rozhodnutí žalovaný popsal zcela konkrétní kroky, které již k tomu byly učiněny ve vztahu k příslušnému orgánu X, kdy žádost o readmisi byla odeslána dne 24. 4. 2023, byla doručena příslušnému orgánu X dne 22. 5. 2023, součástí žádosti o readmisi byla též deklarace žalobce k jeho totožnosti a žádost žalobce o jeho dobrovolný návrat do X. Dále popsal lhůty dle Dohody, ve kterých je X strana povinná na žádost odpovědět, přičemž základní lhůta činí 25 dnů, může být prodloužena na 60 dnů, lhůta 60 dnů v době vydání napadeného rozhodnutí dosud neuplynula a měla uplynout až dne 20. 7. 2023, rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

byl uveden postup, jaký může být zvolen v případě nevyjádření se X strany ve lhůtě 60 dnů, přičemž ŘSCP může obdržet odpověď za dobu 45 dní od jejího odeslání z X. Bylo konstatováno, že X strana spolupracuje laxně a úkony se protahují, nicméně v době prodloužení doby zajištění je reálný předpoklad realizace předání žalobce dle Dohody.

34. Z výše uvedeného je patrné, že žádost o readmisi do X byla správními orgány odeslána v krátké době po prvním rozhodnutí o zajištění žalobce, tedy dne 24. 4. 2023, byla tam doručena až dne 22. 5. 2023, což však nelze přičítat žalovanému, ke dni vydání napadeného rozhodnutí (4. 7. 2023) X strana dosud na žádost neodpověděla, nicméně k tomuto dni dosud neuplynula nejzazší lhůta 60 dnů, ve které je dle Dohody X strana povinna danou odpověď učinit. Pokud tato lhůta v době vydání napadeného rozhodnutí dosud neuplynula, nelze předjímat, jakým způsobem X strana na danou žádost o readmisi zareaguje, tj. nelze ani presumovat, že bude zcela pasivní a že vyhoštění v době prodloužení nebude možné realizovat.
35. K tomu je třeba uvést, že určité potíže při ověření totožnosti a obstarávání cestovních dokladů v projednávaném případě nebyly způsobeny žalovaným, zákon o pobytu cizinců takovou situaci výslovně upravuje v § 125 odst. 2 písm. c), kdy umožňuje dobu zajištění i prodloužit nad rámec doby 180 dnů [viz také čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice a rozsudek SDEU ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-146/14 PPU, B. M. A. M., body 75–85], to však nebyl případ žalobce, kdy původně stanovená doba zajištění 90 dnů byla prodloužena o 90 dnů. Žalovaný však ani případě průtahů činěných ze strany domovského státu nemůže rezignovat na konkrétní posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. Toto posouzení však žalovaný v projednávaném případě provedl v dostatečné míře, když popsal též lhůty, které dle Dohody zavazují X stranu k podání odpovědi, dále popsal konkrétní příklad uskutečnění readmise státního příslušníka X z roku 2021, kdy příslušná lhůta pro odpověď byla ze strany X sice překročena (o 58 dnů), nicméně X na žádost reagovala a potvrdila, že příslušná osoba může být předána na území X v rámci readmise.
36. Žalovaný reflektoval též tvrzení žalobce, že již dříve, konkrétně před 8 měsíci, údajně podal na Zastupitelském úřadu X žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, k tomu však uvedl, že žalobce toto své tvrzení ničím neprokázal, dále poukázal na vyjádření žalobce při podání vysvětlení, kde sdělil, že od té doby již na ZÚ nebyl a ani se jinak nezajímal o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný tak shledal, že žalobce nepředložil žádný dokument, který by dokazoval jeho snahu o vyřízení si náhradního cestovního dokladu, mohl rovněž vyhledat např. Mezinárodní organizaci pro migraci, která by mu pomohla s vyřízením náhradního cestovního dokladu, dospěl k závěru o nepravdivosti tvrzení žalobce o tom, že komunikuje se ZÚ X o vystavení náhradního cestovního dokladu a k závěru o tom, že žalobce za celou dobu svého neoprávněného pobytu na území neměl snahu o vyřízení náhradního cestovního dokladu. Soud k tomuto hodnocení žalovaného nezaujal žádné výhrady. Žalobce ani k žalobě nepřiložil (ani v ní neoznačil) žádné důkazy, které by svědčily o tom, že na ZÚ X skutečně podal žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, ani o tom, že by v této souvislosti vyvíjel veškeré úsilí resp. činil jakékoli kroky. Žalobce v této souvislosti ani v rovině tvrzení nijak konkrétně nespecifikoval, jaké kroky již v této souvislosti učinil, dané žalobní tvrzení je navíc v rozporu s jeho výpovědí učiněnou v rámci podání

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vysvětlení. S ohledem na to ani soud nemohl danou námitku žalobce shledat jako relevantní ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí.

37. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný činil veškeré nezbytné kroky k realizaci správního vyhoštění, které dostatečně popsal, orgány X na jeho žádost o readmisi dosud nereagovaly, nicméně dosud neuplynula maximální lhůta, ve které dle Dohody může být daná odpověď učiněna, byť se tato spolupráce jeví jako komplikovaná, proces spojený s readmisi probíhá, má určitý právní rámec v podobě Dohody, která stanoví příslušná pravidla a lhůty, X straně byla zaslána žádost o readmisi, je popsána konkrétní zkušenost, kdy v jiném případě byla readmise státního příslušníka X ze strany X akceptována. Tyto okolnosti nespovídají o tom, že by v případě žalobce chyběl reálný předpoklad možnosti výkonu správního vyhoštění. V daném případě je zcela oprávněný postup žalovaného, který prodloužil dobu zajištění v situaci, kdy příslušné orgány X zatím neposkytly součinnost k readmisi žalobce, nicméně jim dosud neuplynula nejzazší lhůta upravená Dohodou. Vzhledem k popsaným předchozím zkušenostem lze však stále hodnotit jako pravděpodobné, že totožnost žalobce bude na základě žádosti o readmisi, obsahující též žádost žalobce o dobrovolný návrat a deklaraci jeho totožnosti, ověřena, bude mu vydán náhradní cestovní doklad a bude tedy možné v dané době prodlouženého zajištění správní vyhoštění realizovat. Soud tak z hlediska posouzení možného předpokladu uskutečnění správního vyhoštění a vyhodnocení případných překážek neshledal v postupu žalovaného pochybení, jeho zdůvodnění považuje za dostatečné.
38. K namítané nedostatečně odůvodněné době prodloužení zajištění soud odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se žalovaný odůvodněním doby 90 dnů zabýval na straně 7, popsal kroky, které je třeba učinit k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu, kdy s žalobcem byly sepsány příslušné žádosti, tento orgán na základě žádostí vyhotoví dožádání a zašle jej na zastupitelský úřad dané země, poukázal na Sdělení ŘSCP ze dne 3. 7. 2023, kdy se sice díky laxní spolupráci X strany žádost o ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu prodlužuje, nicméně obvykle se tato doba u třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů, v žalobcově případě bude tato lhůta delší, nicméně, ověření totožnosti žalobce je v běhu, příslušné kroky směřující i k vydání náhradního cestovního dokladu již byly učiněny, zatím nelze stanovit, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán, pro absenci platného cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění nyní není možné zajistit další náležitosti k vyhoštění nezbytné. Žalovaný přihlédl též k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné státy EU a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž k době zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů; s ohledem na to považoval 90 dnů za přiměřenou.
39. Z toho je patrné, že žalovaný určitý časový odhad konkrétních kroků, které je potřebné vykonat k realizaci správního vyhoštění, učinil, zároveň odkázal na Sdělení ŘSCP ze dne 3. 7. 2023, ve kterém jsou zachyceny lhůty, ve kterých jsou orgány X dle Dohody na žádost o readmisi opovět, dle Dohody činí základní lhůta 25 dnů, prodloužená lhůta může činit 60 dnů, 60denní lhůta měla uběhnout dne 20. 7. 2023. Za předpokladu, že by orgány X dodržely uvedenou 60denní lhůtu a odpověděly na žádost o readmisi, pak by po připočtení doby 30 dnů k zabezpečení přepravních dokladů bylo možné dospět k tomu, že v době prodloužení zajištění by správní vyhoštění mohlo být realizováno. I přes deklarované komplikace ze strany orgánů X, která uvedené lhůty protahuje, bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z předchozí zkušenosti správních orgánů patrné, že v obdobném případě byla readmise státního příslušníka X dříve uskutečněna. Soud za tohoto stavu považuje prodloužení doby zajištění o 90 dnů žalovaným za dostatečně odůvodněné a přiměřené konkrétní situaci žalobce, k překročení mezí správního uvážení nedošlo.

40. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
41. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
42. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
43. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

44. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 4 - 6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a v průběhu pohovoru (podání vysvětlení). Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění a ve stanovené lhůtě nevycestoval, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný při nevyužití zvláštních opatření odkázal pouze na předpoklad, že bude mařit správní vyhoštění. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul ani skutečnost, že žalobci bylo již dvakrát uloženo správní vyhoštění, přičemž v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2023 bylo žalobci rovněž uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování tj. hlásit se každý pátek v 11.00 hod na Policii ČR, které plnil. Nicméně, žalovaný vzal též v úvahu, že žalobce svým pobytem v ČR opakovaně porušuje právní předpisy, dostává se do neoprávněného pobytu, z území ani po udělení výjezdního příkazu nevycestoval, nekomunikoval ani se ZÚ X za účelem vydání náhradního cestovního dokladu, za celou dobu svého neoprávněného pobytu k tomu neučinil žádné kroky, měl možnost opakovaně dobrovolně z území ČR vycestovat, ale nikdy tak neučinil, naopak prohluboval svůj neoprávněný pobyt, setrval na území ČR a spoléhal na to, že nebude kontrolován Policií ČR, byl veden v ENO a přesto se svévolně pohyboval na území, sám uvedl, že vycestovat nechce, evidentně se snaží setrvat na území co nejdéle a vyhnout se správnímu vyhoštění. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
45. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Vzal tak v úvahu zejména skutečnosti, že na území ČR nemá povolení k pobytu, nezná adresu pobytu v ČR, nemá zde žádné vazby, které by nemohl opustit (např. manželka, děti, majetek či jiné právní vazby), neměl snahu vycestovat z ČR, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční záruky, ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta, nectí zákony ČR, opakovaně nerespektuje povinnosti mu uložené, je bez finančních prostředků a bez známého bydliště v ČR, nedostavil se na policii k řešení své situace dobrovolně, ale byl zajištěn, sám nemá snahu svou situaci řešit, nemá žádné místo, kde by se mohl zdržovat za účelem

kontrol. Žalovaný tak dostal výše uvedeným judikatorním požadavkům, neboť zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění.

46. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Nové tvrzení žalobce, které uvedl v žalobě, o tom, že aktuálně disponuje částkou 10 000 EUR, již nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, které soud přezkoumává dle stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce žádnou takovou informaci žalovanému neuvedl, naopak v protokolu o podání vysvětlení tvrdil, že nemá v ČR žádný majetek, nemá dostatek prostředků na složení finanční záruky, nedisponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR do země původu. Ani později do doby vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce tato svá tvrzení nijak nezměnil, neuváděl, že by se jeho finanční situace změnila. Za těchto okolností žalovaný nepochybil, pokud shledal, že není možné přistoupit ani k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pozdější žalobní tvrzení je již v této souvislosti irelevantní, žalobce navíc ani toto žalobní tvrzení ničím neprokázal.
47. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
48. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.